

မိ : မိ : ဝာ င ဝ

အာဏာပိုင်

ညာတပုဂ္ဂိုလ်တော်

(၁)

ရှိုင်းခနဲ ထောင်တံခါးပိတ်သံကြားတာတောင် မြင့်ဦးလှည့်မကြည့်တော့။
သူ့ရှေ့က မမြင်ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့လတ်ဆတ်တဲ့လေကိုရှုရှိုက်ရင်း
ဝမ်းသာအားရပြုံးလိုက်မိသည်။

ဟား...

ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့ဟာ ဝမ်းအသာရဆုံးနေ့ဆို တာ
တကယ်မှန်ကြောင်းကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ထောက်ခံနေမိ၏ ။

နှစ် အနည်းငယ် ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့အတွက် သူ့အတွက်
အရင်မြင်နေကျမြင်ကွင်းကိုက ထူးဆန်းနေသည်။ သူ့အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုသွင်းလိုက်၏ ။
ပြီးတော့နှုတ်ကလည်း ...

'တော် ပြီ...ရှေ့ဆက်ပြီး ငါမဟုတ်တာတွေ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး'

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက-

'ဟုတ်တယ်ကျုပ်လည်းမဟုတ်တာမလုပ်တော့ဘူး'

ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် သူလည်းလန့်ဖျပ်ပြီး နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

ကျော်ကို သူခိုးကျော်ကို။ သူ့ကို ထောင်ထဲရောက်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ သူခိုး။
သူလည်းသူခိုးကိုမြင်တော့မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး-

'ဟင်..မင်း...မင်း...မင်းလည်း လွတ်လာပြီ'

ဆိုတာကို သူခိုးက မွမ္မလေးပြုံးပြီး-

'တစ်မူ တည်းပဲဗျာ...အတူတူပဲ လွတ်မှာ ပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား... အင်း ...
ကောင်းလေစွ...ကောင်းလေစွ...'

ဟုတ်သား။ သူနဲ့ဒီသူခိုးက ခိုးမှု တစ်မှု တည်းနဲ့ ထောင်အတူကျခဲ့ကြ သည်မဟုတ်ပါလား။ ယခု သူလွတ်သည့်ရက်မှာ မှ သူခိုးလည်းလွတ်လာသည်ပေါ့။

'တောက် ...'

ဝကြီးမကျေမနပ် တောက်ခတ်လိုက်သည်။ သူခိုး ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဝကြီးသူခိုးကိုကြည့်မရပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်ရဲ။ သူကိုယ်တိုင်အခု မှထောင်ထဲကထွက်ပြီး ပြန်မဝင်ချင်။ ထို့ကြောင့် စကားနည်း ရန်စသဘောဖြင့် သာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အိမ်ပြန်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းလောက်မှာ ပင် အနောက်မှကပ်ပါလာသော ခြေသံကြား၍ မသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ သော် လှည့်မကြည့်သေး။ နောက် တစ်လှမ်း၊ နှစ် လှမ်း ခြေသံကကြားရတုန်း။ မသင်္ကာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

'ဟင်'

သူခိုး...သူခိုးက သူ့နောက်က ကပ်ပါလာသည်။ သူခိုး သူနှင့် ကပ်ပါ လာသည်ကိုမြင်တော့ ဝကြီးလည်းမျက်လုံးပြူးသွားပြီး-

'ဟင်...မင်း...မင်းငါ့နောက်ဘာလိုက်လုပ်တာလဲကွ ...ဟေ'

ဝကြီး ဒေါသတကြီးအော်သံ။ သူခိုးကမထီတရီပြူးပြီး-

'ခင်ဗျားနောက်ကိုလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး ...ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာပါ ...ဟဲ...ဟဲ...'

'ဟင် ... မင်း...မင်းအိမ်ကဘယ်မှာ မို့လို့လဲကွ'

'ကျွန်တော် အိမ်ကလား...'

ဝကြီးစကားကို သူခိုးက ခူးလေးနှုတ်၊ ပခုံးလေးတစ်ခြမ်းစောင်းပြီး ပြုံး လိုက်သေး၏ ။ ပြီးမှ-

'ကျွန်တော် မိန်းမရှိတဲ့အိမ်...ကျွန်တော် အိမ်ပေါ့ဗျ.. ဟား..ဟား'

'ဟင်'

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးကြက်သေ သေသွား၏။

သူခိုးမိန်းမ သရဲဗလ။ သရဲဗလက ဝကြီးမိန်းမသူဇာညီမ။ သူဇာညီမ ဆိုတော့ ဝကြီးခယ်မ။ ဒီအတိုင်းဆို သူခိုး သူ့မိန်းမ အိမ်ပြန်မည် ဆိုတာ သူ့အိမ်ပြန်တာနှင့် အတူတူပင်မဟုတ်လား။ သူဇာနှင့် ဝကြီးခယ်မ သရဲဗလတို့ တစ်အိမ်တည်းနေသူတွေ လေ။

ဝကြီး ချက်ချင်း ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ ထောင်ကထွက်လာခြင်း သူခိုးတစ် ယောက် အိမ်ခေါ်သွားဖို့မည် သူက ခေါ်သွားချင်မှာ လဲ။ ယခု သူမခေါ်ပါဘဲ သူခိုးကသူ့အိမ် အလိုအလျောက်ရောက်ရတော့မည် အခြေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်စွာ နဲ့ပဲ -

'ဟာ ..ဟေ့ကောင် ...အဲဒါငါ့အိမ်ကွ... မင်းအိမ်မဟုတ်ဘူး.. မှတ်ထား...'

သူ့ရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားကို သူခိုးက နိုင်ငံခြားမင်းသားဟန်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြီးကာ -

'ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ...'

'သိရင် ဘာလို့လိုက်နေရတာ လဲ...'

'အဲဒီ အိမ်မှာ ကျုပ်မိန်းမလွန်းငွေးငွေးရှိတယ်လေ...'

'ရှိတော့...'

'ကျုပ်မိန်းမ ...ကျုပ်ခေါ်ပြီးသွားမှာ ပါ...'

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးပျော်သွားသည်။ ဒါ နှစ် ရှည်လများ သူ့မျှော်လင့်နေသည့်မျှော်လင့်ချက် မဟုတ်ပါကလား။ လွန်းငွေးငွေး(ခေါ်) သရဲ ဗလကြီးကို သူ့အိမ်မှနှင့်ထုတ်ချင်နေသည်မှာ ကြာမှပဲကိုး။ အရင်းလင်းဆုံး ပြောရလျှင် သူ ထောင်ထဲမဝင်ခင်ကတည်းကပင်။ ယခု သူခိုးကျော်ကိုက သူ့ရဲ့ မိန်းမ၊ ဝကြီးရဲ့ ခယ်မ သရဲဗလကိုအိမ်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားမည် ဆိုတော့ သူ့လောက်ပျော်မည် လူ ဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် -

'မင်း တကယ်ပြောတာနော်....'

'ကျော်ကို ကတိပါ...'

'အေး...ဒါဆို မြန်မြန်လိုက်ခဲ့'

ဝကြီး မလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်သည်။ ဒါ ကတော့ သူ့ခိုးလက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ခြင်းပင်။ နောက် အားပါသော ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ။

ခါတိုင်းဆို ဗလသုံးတန်ကြောင့် (ဘီလူးဗလ သူ့ ယောက္ခမ၊ သရဲဗလ သူ့ခယ်မ၊ အာနိုးဗလ သူ့မိန်းမ) ဆူညံပျာယာခတ်နေတတ်သော သူ့အိမ်ကလေး ငြိမ်းအေး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ယခင်က သူစိုက်ပျိုးထားသော သစ် ပင်ပန်းပင်များ သည်လည်း နဂိုကလိုမဟုတ်ဘဲ ညှိုးနွမ်း ရင့်ရော်နေပြီ။

ဪ...သူမရှိတော့လည်း သူ့သစ်ပင်များ ကို ဂရု မစိုက်ကြတော့ပြီထင်...။

'သူဇာ...သူဇာ...သူဇာ'

ဝကြီးရဲ့ အသံမြင့်ခေါ်သံ။ အထဲမှဘာမှ လှုပ်ရှားမှု မမြင်ရ။ ရုတ်တရက် ဝကြီးကြောင်သွားသေး၏ ။ နောက်မှဪ...ဒီကောင်မတွေ အိပ်များ နေကြလား။ ဒါမှမဟုတ် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်လည်အတင်း တုတ်နေကြလား မသိဟုစဉ်းစားမိပြီး အိမ်ခြံထဲဝင်ကာ အသံထပ်မြှင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ နောက်က သူ့ခိုးကပ်လျက်...

'သူဇာ..သူဇာရေ..သူဇာ...'

အိမ်တံခါး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ၏ ။ ဝကြီးဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝနားပြေးသွားရင်း-

'သူဇာ...သူဇာ...သူဇာ .. ဟင်'

သူ့အော်သံမဆုံးခင် အိမ်ထဲကထွက်လာသော အရိပ်တစ်ခု။ ကြည့်

လိုက်တော့သူမိန်းမသူဇာမဟုတ်။ လူကြီး တစ်ယောက် ။ သူမသိသော လူကြီး တစ်ယောက် ။

'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွဲ့.'

လူကြီးရဲ့ အမေး။ ဝကြီး ရုတ်တရက်ကြောင်နေသေးသည်။ နောက်မှ သတိရသွားပြီး-

'ဟိုလေ...သူဇာ...သူဇာတို့...'

သူ့ရဲ့ အမေးကို လူကြီးက ဦးဝမ်ချူးမျက်မှောင်ကြုတ်နည်းအတိုင်း ကြုတ်ပြီး-

'ဘယ်က....သူဇာကိုပြောတာလဲ...'

လူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ဝကြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် လက်ညှိုး တောင်ထိုးမြောက်ထိုး ဖြစ်သွားပြီး-

'ဟိုလေ...ဒီအိမ်က သူဇာတို့...လွန်းငွေးငွေးတို့....'

လူကြီးက ခေါင်းကိုကုတ်စဉ်းစားရင်း-

'ဪ...ဒီအိမ်ကိုဟိုးအရင်ကရောင် :ခဲတဲ့ သူငယ်မတွေ ကို ပြော တာထင်တယ်...သူတို့ကဒီအိမ်ကို ဦးငွေးမောင်တို့ဆီရောင် :ပြီး... ဦးငွေး မောင်ဆီကမှ မသန်းရီ... မသန်းရီဆီကမှ ဦးတို့ပြန်ဝယ်ထားတာကွဲ့.'

'ဗျာ'

ဝကြီး မျက်စိများ ပြာဝေမူးမိုက်မတတ် ဖြစ်သွားရ၏ ။ သွားပြီ။ သူမရှိ ခင် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ပင် အသုံးမကျသည့်သူမိန်းမ အာနီးဗလက သူ အနှစ် နှစ် အလလ ကြိုးစားစုဆောင်းဝယ်ယူခဲ့သော အိမ်ကလေးကိုအပြီးတိုင်ရောင် :ချသွားပြီ။ ရောင် :တာတောင်မှဝယ်လက်သုံးလက်တောင် ပြောင်းသွား ပြီဆိုတော့ သူထောင်ကျသွားပြီး မကြာခင်မှာ ပင် ရောင် :ချသွားခဲ့ဟန်တူသည်။

'တောက်'

တောက်ခတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ စိတ်ရှုပ်လွန်း၍
ခေါင်းကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းယမ်းခါလိုက်သည်။ ယခုမှ သူ့ဘဝက သော င်ပြင်မှာ လွှတ်သော
ခွေးလို ဘယ်ပြေးလို့ပြေးရမှန်းမသိတော့။ အလုပ်ကလည်းမရှိ၊ နေစရာကလည်းမရှိသေး။
သူ့ဘဝကို ပြေးရမှန်းမသိတော့။ အလုပ်ကလည်းမရှိ။ နေစရာကလည်းမရှိသေး။
သူ့ဘဝကိုပြန်တွေ့ ပြီး ရင်လေးသွားမိ၏ ။ နောက်မှအားတင်းပြီး အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှူ
သွင်းကာ-

'တော် ဖြီ ...ပြီးခဲ့တာတွေ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး...ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့
ခြေထောက်ပေါ် ငါရပ်ပြီး အလုပ်ပြန်ကြိုးစားတော့မယ် ...'

ဝကြီး၏ ကြိုးဝါးသံ။ သူ့ရဲ့ နောက်က ထွက်ပေါ်လာသော ညောင်နာနာ
အသံက-

'ဟုတ်တယ်...ကျုပ်လည်းအဲလိုပဲ...'

ဆိုတဲ့အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူခိုး...သူခိုးကျော်ကို။

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တာမြင်တော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ငြိတီတီပြုံး
ကြည့်နေသေး၏ ။ ဒါကိုဝကြီးက-

'ဟေ့ကောင် ... အောင်မာ... သူခိုးကများ အလုပ်ကြို
းစားမယ်လေး...ဘာလေးပြောရအောင် ...ဘာလဲ...မင်းကြိုးစားပြီး ခိုးစားဦးမှာ လားကွ
...ဟေ...'

ဆိုတော့ သူခိုးက သူ့ရင်ဘတ်ပြားပြားသေးသေးကိုကော
လက်သီးကိုဆုပ်ဟန်တင်းပြီး-

'ကျုပ်ကိုအဲလိုမပြောနဲ့... ကျုပ်တစ်သက်လုံး မခိုးစားတော့ဘူးလို့
သံန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီ'

သူခိုးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့စကားကြားတော့ ဝကြီးဝမ်းသာသွားသည်။ ဒါ့ကြောင့်

အားရဝမ်းသာပြုံးပြီး-

'အေး ...ကောင်းတယ်ကွာ ...ဒါနဲ့ ...မင်းဘာလုပ်စားမလဲ'

'လိမ်စားမယ်'

'အမ်'

ဝကြီး ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ကလည်းမရှိ။

အလုပ်ကလည်းမရှိဆိုတော့ သူ့ဘဝကြီး ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေပြီ။ အရင်လုပ်နေကျ ပွဲစားတန်းသွားတော့လည်း သူနဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပွဲစားမျိုးမြင့်ထွန်းက-

'အေးကွာ ...မင်းကနာမည် ပျက်ရှိသွားပြီဆိုတော့ ဒီအလုပ်ထဲ ပြန်ဝင် ဖို့ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီမှာ က မင်းဘယ်လိုပြောပြော ယုံကြဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး. ဒါကြောင့် ...တခြားမှာ သာ...'

မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကို ဝကြီးဆက်မကြားရဲတော့။ ခေါင်းကိုင့်ရင်းသာ-

'ငါနားလည်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ... ငါ့ဘာသာ ငါသာ...'

သူ့စကားကိုပင် သူဆက်မကြားချင်တော့။ မျိုးမြင့်ထွန်းက-

'မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး...'

ဆိုတာတောင် မာနနဲ့မယူဘဲ-

'ရပါတယ်သူငယ်ချင်းရာငါ ဒီလောက်မညံ့သေးပါဘူး' ဆိုပြီး

အတင်းထွက်ခဲ့ပြီလေ။

အခုမှ သူ နောင်တရနေပြီ။ ဗိုက်ကလည်းဆာ၊ သွားစရာကလည်း မရှိ။

ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းလည်းမသိဘဲ ယောင်ပေပေ ဖြစ်နေမိသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ-

'ဘယ့်နှယ်လဲကိုဝကြီး ...ဗိုက်က ဆာနေပြီမှတ်တယ် ..ဟင်း... ဟင်း'

ဆိုတဲ့ ခန်းခနဲ့ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

'ဟင်'

သူခိုးကျော်ကို အောင်မာ၊ ထောင်က ထွက်ခဲ့သလိုမျိုးတောင် မဟုတ် ဘဲ၊ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့အပြင် ခါးမှာ လည်း ဟမ်းဖုန်းနဲ့ဘာနဲ့။ ဒီကောင်ကို ဒီလိုပုံမျိုးတွေ လိုက်တော့ ဝကြီး ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံချင်။ ဒါနဲ့ပဲ-

'ဟင်း...ဟင်း...မင်း'

'ဟဲ...ဟဲ... သိပ်မအံ့ဩပါနဲ့ ...ဒါအစပဲရှိသေးတယ်...နေဦး'

ခင်ဗျားဗိုက်သိပ်ဆာနေမှာ ပေါ့...'

ဝကြီး ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ခေါင်းတရစပ်ညှိတ်မိသည်။ ဟုတ် တယ်လေ။ သူ့ခမျာလည်း အမှန်တကယ်ဆာလောင်နေပြီလေ။

'ဒါနဲ့ မင်း...မင်း ငါ့ကိုကျွေးဖို့ ပိုက်ဆံရှိလို့လား ...'

သူခိုးက မထီတရီ ပြုံးပြီး-

'အခုတော့ ...ဘယ်ရှိဦးမှာ လဲဗျ'

'ဟင်'

'ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲစားဖို့သောက်ဖို့အပြင် တည်းဖို့ခိုဖို့ ပိုက်ဆံပါ ရှိလာမှာ ပါ....'

သူ့စကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြူး ဆံပင်များ ထောင်သွားသည်။

'ဟင်ဒါဆိုမင်းဘာလုပ်ဦးမှာ လဲ'

သူ့စကားမဆုံးခင် သူခိုးကဖြတ်ပြီး-

'ဘာမှမေးမနေနဲ့ ...ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ...လှမ်းတားလိုက်ဦး'

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ဖြတ်လာတဲ့တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။ တက္ကစီရောက်လာတာနဲ့ ကျော်ကိုက ကားခေါင်းခန်းဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

'အေးဗျ ... အိမ်မှာ အလှူကလေးလုပ်ချင်လို့ ကုန်ခြောက်ပစ္စည်း ဘယ်ဈေးစုံတုံး ကားဆရာ'

သူ့အမေးကိုကားဆရာက မျက်မှောင့်ကြုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

'ညောင်ပင်လေးဈေးဆိုစုံလောက်ပါတယ်ဆရာ'

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက-

'ဒါဖြင့် ...ညောင်ပင်လေးဈေးသာမောင်းဗျာ...'

ကားက ဘီးလိုမ့်သွားပြီ။ ဝကြီး ကတော့ ကျော်ကိုဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကားပေါ်ပါလာသည်။ မမြင်ရတာ ကြာ၊ မရောက်တာကြာတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ မြင်တော့ ဝကြီးအခုကြိုနေရတဲ့ အခြေအနေကိုခေတ္တမေ့သွားသည်။ ယခင်က တစ်ထပ်တိုက်တွေ နေရာမှာ မိုးထိမတတ်တိုက်မြင့်ကြီးတွေ ၊ လှပသွယ်တန်းနေတဲ့ဥယျာဉ်တွေ ၊ ကျယ်ပြန့်လာတဲ့လမ်းမကြီးတွေ နဲ့ ကြည့်ရှု၍ မကုန်စရာ လူတွေ ကိုကြည့်ပြီးဝကြီး ကျေနပ်နေသည်။

ဪ...သူ့ဘဝသူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ နာမည် ကျော်ပွဲစားဘဝ ကနေ အသုံးမကျတဲ့ ခယ်မပွပွကြီးကိုလင်ပေးစားခဲ့ရာမှ ခယ်မကအခု ကား ပေါ်အတူပါလာတဲ့ သူ့ခိုးကျော်ကိုနဲ့ရပြီး သူ့ပါဘုမသိဘာမသိနဲ့ သူ့ခိုးဘဝနဲ့ ထောင်ကျခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခုမှထောင်ကထွက်တာ တစ်မနက်ခင်းစပဲ ရှိသေးတော့ သူ့ဘဝဘယ်လိုပြန်စရမယ်ဆိုတာမသိနိုင်သေး။

ဝကြီး ရင်လေးစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ-

'ရောက်ပြီ...'

အသံကြားလိုကြည့်လိုက်တော့ ညောင်ပင်လေးဈေးဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်
ကြီးကိုမြင်နေရပြီ။ ကျော်ကိုက ကားပေါ်က ခပ်တည်တည်ဆင်း၊ ဟန်းဖုန်း ကိုထုတ်ပြီး-

'ကားဆရာ ...ဒီကခဏစောင့်လို့ ဖြစ်မလား...ကျွန်တော် အလှူအတွက်
ဝယ်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခါတည်းတင် သွားချင်လို့...'

ဆိုတော့ ကားဆရာကတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

'ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ...'

'မကြာပါဘူး...အလွန်ဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်...ဒီကပြီးရင်ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီး
တောင်ဥက္ကလာဆယ့်သုံးရပ်ကွက်ဈေးဘေးက အိမ်နံပါတ်လေး ဆယ့်သုံးကိုပြန်သွားမှာ ...ဒီမှာ
လည်း ဒီကအစ်ကိုက ကူစောင့်ပေးမှာ ပါ'

သူ့စကားကို ကားဆရာကခေါင်းညိတ်ကာ-

'ရတယ်လေ ...ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတော့စောင့်ပေးပါ့မယ်...ခင်ဗျား လူလဲရှိနေမှာ ပဲ'

'ဗျာ'

ကားဆရာစကားကြောင့် ဝကြီးခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ
ပဲကျော်ကိုက-

'ကဲ...ကိုဝကြီးကျုပ်သွားပြီဗျို့ ...ခဏလေးနေပြန်လာမယ်...'

ဆိုပြီး ထွက်ချသွားတော့-

'ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ကောင် ...ဟေ့ကောင်...'

ဝကြီး တားမြစ်ချိန်ပင်မမီတော့။ ကျော်ကို၏ ခြေလှမ်းများ က ဝါရင့်သူခိုးပီသစွာ
မူ န်ထွက်နေသည်။

သွားပြီ။ ထိပြီ။ ဝကြီးတို့ခံရပြန်ပြီ။ ဟိုကောင်က ကားခမပေး၊ ဘာ မပေးနဲ့
ခပ်တည်တည်စီးလာပြီး ခပ်တည်တည်ဆင်းချသွားပြီ။ အခုတော့ ကားပေါ်မှာ

ကားဆရာနဲ့သူနှစ် ယောက် တည်း။ သူ့ဆီမှာ က ကားခပေးဖို့မ ပြောနဲ့။ ကွမ်းစားစရာပိုက်ဆံ အကြွလေးတောင်မရှိ။ အဲဒါနဲ့ ကားဆရာကို ဘယ်လိုရှင်းပြလိုရအံ့တော့နည်း။

သေပြီ။ ပထမဆုံးသူအလိမ်ခံရပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မှထွက်ပြေးလိုကလည်းမ ဖြစ်။ ကားဆရာကိုပဲတောင်းပန်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ်ထွက်ပဲပြေးရမလား စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ-

'အဲ...အဲ ...ဟိုကားပဲညီလေး...အဲဒီ ကိုသွားတင်လိုက်'

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဟန်းဖုန်းကိုပြောရင်းညွှန်ပြနေတဲ့ ကျော်ကို။ သူ့ နောက်မှာ မှ ဆန်အိတ်ကြီးထမ်းလာတဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ။

'ဟင်...'

ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဝကြီးမှင်သက်သွားသည်။

'ကားဆရာ...နောက်ခန်းဖွင့်ပေးလေ...'

အသံနဲ့အတူ ကားဆရာ ကားနောက်ခန်းဖွင့်ပေးသည်။ ဒီကောင်ဘာ လုပ်တာလဲ၊ ဘာအကြံအစည်လဲ၊ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲကျော်ကိုက-

'ကိုဝကြီး ...ဒီကိုခဏဗျာ'

ဆိုတဲ့ခေါ်သံ။ ဝကြီးလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ ဒါကို သူ့နောက်ကလိုက်တက်လာတဲ့ လူ တစ်ယောက် က-

'ကြက်သွန်ငါးပိဏအစ်ကို'

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက ခပ်တည်တည်နဲ့-

'အေး...အဲဒီ မှာ အစ်ကို့ကားပေါ်တင်လိုက်...'

အစ်ကို့ကားပေါ်တဲ့ပြောပုံကပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ ဝကြီးလည်းဘာမှမဝေခွဲ နိုင်တော့လို့ ကျော်ကိုနားကပ်ပြီး-

'ဟေ့ကောင်...မင်းဘာလျှောက်လုပ်နေတာလဲ...'

ဝကြီးအမေးကို ကျော်ကိုကအံ့ကြိတ်သံနဲ့-

'ခင်ဗျားဘာမှမသိဘဲ...အသာနေစမ်းပါ...'

ဆိုပြီး သူ့ဟန်းဖုန်းနဲ့ပြောသလိုနဲ့ အသံကိုအားလုံးကြားနိုင်အောင် မြှင့်ပြီး-

'ဟယ်လို..အင်း..ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ တော့ဝယ်နေပြီ..ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံက မလောက်ဘူး ဖြစ်နေတယ် အဲဒါများ..ဪ..ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ကားဆရာဆီကပဲ ခဏဆွဲထားလိုက်မယ်..အိမ်ရောက်မှ ပြန်ရှင်းလိုက်ပေါ့ဗျာ...နော့...'

ဆိုပြီး ဟန်းဖုန်းရဲ့ စကားပြောပေါက်ကိုလက်နဲ့ပိတ်ပြီး-

'ကြားတဲ့အတိုင်းပဲကားဆရာရေ...ဈေးဝယ်ရင်းလက်လွန်နေလို့

ပိုက်ဆံလေးအပိုပါရင် ခဏလောက်ပေးပါဗျာ...အိမ်ကျပြန်ရှင်းပါ့မယ်'

ဆိုတော့ ကားဆရာလည်း သူ့ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ကြည့်ပြီး တက်ကြွကာ-

'အလှူအတွက်ပဲ...ကူညီရမှာ ပေါ့... ဒါနဲ့အိမ်ကျမှကားခနဲ့ ပေါင်းရှင်းမှာ နော်....'

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက ခပ်တည်တည်ပြုံးပြီး-

'စိတ်ချပါဗျာ...ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ လည်းကြည့်ပါဦး..ခင်ဗျား

ကားတစ်စီးတည်းတင် လုံလောက်ပါ့မလားပဲ'

ဆိုတော့ ကားဆရာက သူ့အိတ်ထဲပြန်နှိုက်ပြီး-

'ရော့...ဒီမှာ ဒီနေ့ကားမောင်းလို့ရတဲ့ငွေ သုံးသောင်းပဲပါတယ်..

ဒါပဲယူထားလိုက်'

သူခိုးလက်ထဲ ငွေသုံးသောင်းထိုးပေးလိုက် သည်။ ကျော်ကိုက ငွေကို

လုံးဝတောင်မရကြည့်ဘဲ သူ့အိတ်ထဲထိုးသွင်းကာ-

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ'

ဆိုပြီး ဖုန်းကိုသူ့နားထဲပြန်ကပ်ကာ-

'ဟယ်လို...အင်း..ရပြီ ရပြီ...နေဦး ဘာဝယ်ရဦးမယ်ဆိုတာ ပြောဦး
...ဆန်...ဆီ...ဆီကဘယ်နှပိာလဲ...'

ဆိုကာ ဈေးထဲဘက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဝကြီးလည်း အူကြောင် ကြောင်နဲ့
ကျော်ကိုနောက် ယောင်ပေယောင်ပေ လိုက်သွားမိသည်။ နောက်
သူဈေးဝယ်တဲ့ဆိုင်ရှေ့လည်းရောက်ရော ဖုန်းခွက်ကိုနားကပ် ခပ်တည်တည်နဲ့ရပ်ပြီး-

'ဘာ...အချို့အတွက်မုန့်...ဟာ...ပိုက်ဆံက ဒီမှာ ဈေးဝယ်လို့
ကုန်ပြီလေ...မုန့်ဝယ်ဖို့ဘယ်ကျွန်တော့မှာ လဲ...မရှိတော့ဘူးကုန်ပြီ...
ဘာ...ဈေးဝယ်တဲ့ဆိုင်ကခဏယူပြီး အိမ်ရောက်မှရှင်းရမယ်... ဖြစ်ပါ့မလား
...မျက်နှာပူစရာကြီး...'

သူ တစ်ယောက် တည်း ဖုန်းထဲကပြောနေသည်။ ဆိုင်ကလူတွေ က လည်းသူ့ကို
ငေးကြည့်နေသည်။ ကျော်ကို ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

'ဒါဆိုလည်းပြီးရော... ပြောကြည့်မယ်လေ...'

ဆိုပြီး သူဈေးဝယ်နေတဲ့ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကာ-

'ကဲ...ကြားတဲ့အတိုင်းပဲဗျာ ..အလှူလုပ်ဖို့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရင်းနဲ့ငွေ တွေ က
လက်လွန်ကုန်တယ်..အလှူကလည်း အလှူကြီးလေ..လာသမျှ လူအားလုံး မီးခိုးမတိတ်တမ်း
ထမင်းကျွေးချင်တာဆိုတော့ ယူလာတဲ့ငွေမလုံ လောက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်...အဲဒါဒီဆိုင်က လူ
တစ်ယောက် ထည့်လိုက်ပေါ့ အိမ်ရောက်တော့ အားလုံးရှင်းပေးပြီးကားနဲ့ပြန်ပို့ပါ့မယ်...'

အားလုံးကသူ့ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။ ဒါကို
ကျော်ကိုကခါးကိုမတ်ပြီး-

'အဲဒါဗျာ...အလှူအတွက် ကတော့ပြည့်စုံသလောက်ရှိပါပြီ... ဝက်က ..အချိန်နှစ်
ဆယ်နော်ကိုဝကြီး...'

ဆိုပြီး မဆီမဆိုင်လှည့်မေးတော့ ဝကြီးလည်းဘုမသိဘမသိ ခေါင်းညှိတ်ကာ-

'ဟုတ်ကဲ့ ...အချိန်နှစ် ဆယ်ပါ'

'အချိန်နှစ် ဆယ် ...လောက်ပါ့မလား'

'လောက်ပါတယ်...'

'ဒါဆိုအချို့ပွဲအတွက်ပဲကျန်တာပေါ့...'

'ဟုတ်...ဟုတ်'

ဝကြီးလည်း တိုင်ပင်မထားပေမဲ့ကပ်ပါသွားသည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ပြီး-

'အဲဒါဗျာ...အလှူအတွက်က အချို့ပွဲပဲကျန်တော့တာ...အချို့ပွဲ ပြီးရင်အထမြောက်ပြီ...အဲဒါကြောင့် ငွေလေးနည်းနည်း လှည့်ပေးစေချင်ပါတယ်...ကျွန်တော် ကားနဲ့ဒီဆိုင်က တစ်ယောက် လိုက်သွားပြီး အိမ်ကျတော့ပြန်ယူပေါ့ ...ပြောရတာ လည်းအားနာပါတယ်...'

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကပျာပျာသလဲနဲ့-

'ဟာ ...အားနာစရာမလိုပါဘူး...ရပါတယ်...ကိုယ့်ဆိုင်မှာ အများ ကြီးအားပေးထားတဲ့လူပဲ...နောက်ပြီး အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ အလှူကြိစ္စအတွက်ပဲ ... ဘယ်လောက်လိုလဲသာပြောပါ...'

ဆိုင်ရှင်စကားကို ကျော်ကိုတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

'အင်း... ရှစ်သော ငါးလောက်ဆိုရင်ရပြီထင်ပါတယ်'

'ဟာ ...ရှစ်သော ငါးလုပ်မနေနဲ့ ..မှတ်ရလွယ်အောင် တစ်သိန်းသာယူသွား'

ဆိုင်ရှင်ရဲ့ စေတနာ၊ ငွေတွေ ကိုလှမ်းယူရင်း-

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ....'

ကျော်ကိုရဲ့ ကျေးဇူးစကား-

'ကဲ...ဒါဆိုလည်း ဒီက တစ်ယောက် ကိုကျွန်တော် ကားနဲ့ အိမ်သာ
လွှတ်လိုက်တော့...ဪ... ဒါနဲ့အချို့အတွက် ကိတ်မုန့်တွေ ... ဘီစကစ်တွေ ကဘယ်မှာ
ဝယ်ရမှာ လဲ...'

'ဒီဈေးလမ်းအတိုင်းဝင်သွားလိုက်ပါခင်ဗျာ...ဒီလမ်းအဆုံးမှာ နောက်
ဟိုဘက်ဆက်တွေ့လိုက်ရင် မုန့်ဆိုင်တန်းကိုတွေ့ ပြီ'

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကဲ - မုန့်သွား ဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ ဪ- ဆိုင်က တစ်ယောက်
ကို ကားဆီလွှတ်လိုက်ပါဦး'

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က-

'ရတယ် ... ရတယ်...ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လိုက် သွားပါ့မယ်'

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက-

'ဪ...အင်း...အဲဒါပိုကောင်းပါတယ်...တောင်ဥက္ကလာ.. (၁၃)ရပ်ကွက်
အိမ်နံပါတ်(၄၃) ပါ... မှတ်ထားနော်'

ဆိုပြီး ဈေးပေါက်ဝနားထိ ဆိုင်ရှင်နဲ့အတူလျှောက်ကာ ငှားလာတဲ့ ကားဆီကို-

'ဟေ့...ဒီမှာ ငါ တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက် မယ်...'

ဆိုတော့ ကားဆရာက ရိုကျိုးစွာ ပဲ-

'ဟုတ်ကဲ့ ...စိတ်ချပါဆရာ...'

ဆိုပြီး ပြန်ပြောသည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက-

'ကဲ...အစ်ကိုရေ...ကားနဲ့ စိတ်ချလက်ချသာလိုက်သွားပေတော့'

ဆိုပြီး ကျော်ကိုကဝကြီးကိုလက်ကုတ်ကာ မုန့်ဆိုင်တန်းဘက် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွားတယ်။ ခုနကဆိုင်ကွယ်တာနဲ့ ကျော်ကိုက ဘေးဘီ ဝေ့ကြည့်ပြီး
မျက်ကလဲဆန်ပျာနဲ့-

'လာ...လာ ..ကိုဝကြီးပြေးရအောင်...'

ဆိုကာ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး စွတ်ခနဲပြေးသည်။ ဝကြီးလည်း မျက်ကလဲဆန်ပျာနဲ့-

'ဘာလဲ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

ဆိုပြီး ဘုမသိဘမသိနဲ့ပြေးလိုက်သွားသည်။

ကိုအောင်မင်းဈေးရောင် :တဲ့ သက်တမ်း (၁၀) နှစ် ရှိပြီ။ ဒီနေ့လောက် အရောင်

:အဝယ်ကောင်းတဲ့နေ့မျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေး ...

မနက်တည်းက တို့တိ တို့တိနှင့် အရောင် :အဝယ် ဖြစ်နေရုံမက၊ ခုနကလို အလှူ

ကြီးပေးမည့်သူနှင့်ကြုံတော့ သူ့ဆိုင်မှာ ပင် ပစ္စည်းအတော် များများ ရောင်

:ချလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာသူတွေ :ရင်းပျော်နေသည်။

"အင်း: ...ဆန်တစ်အိတ်ကိုနှစ် ထောင်လောက်တင်လိုက်မယ်... ဆီ ကတော့ပုံးမှာ

တင်လျော့နေပြီးသားဆိုတော့...တစ်ပုံးတစ်ထောင်လောက် ပိုရရင်တော် ပြီ

...ကြက်သွန်ကလည်း ..."

သူ့ဘာသာသူ စားသုံးသူ (ဝယ်ယူသူ) ကိုရိုက်ရမည့်စာရင်းတွက်ရင်း

ပျော်နေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ကားဆရာကိုမြင့်နိုင်မှာ လည်း လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့်...

"အင်း...ဒီနေ့တော့တွက်ခြေကိုက်ပဟ ...တောင်ဥက္ကလာဆယ်ရပ်

ကွက်ဈေးကနေ ညောင်ပင်လေးဈေး..ညောင်ပင်လေးဈေးကနေ

ဆယ့်သုံးရပ်ကွက်ဆိုတော့အသွားအပြန်သုံးထောင့်ငါးရာစီတောင်းမယ်...ဈေးမှာ စောင့်ခ က

တစ်ထောင်ဆိုရင် ရှစ်ထောင်အသာလေးရပြီ... သူကကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံခွေးထားတာဆိုတော့

ဒီဈေး..ဒီဈေးစောဒကတက်တော့မှာ မဟုတ် နောက်ဒီလူတွေ က

သိပ်ပြီးလက်ခက်မယ့်ပုံလည်းမပေါ် မြို့ထဲတစ်ကြောင်းဆွဲရုံနဲ့ ငွေတစ်သော

င်းရနည်းလား...အိမ်တောင်ပြန်အိပ်နေလို့ရပြီပဲ"

သူလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ့ပျော်နေ၏။ နောက်မှ ...

"ရောက်ပြီ ..."

အနောက်မှခရီးသည်ပြောမှ ကိုမြင့်နိုင်အသိပြန်ဝင်သွားသည်။ ဟုတ်သား

တောင်ဥက္ကလာဆယ့်သုံးရပ်ကွက်၊ အိမ်နံပါတ်လေးဆယ့်သုံးတောင် ရောက်မှကိုး ...

သူကျင်လည်စွာ ကားကိုအိမ်ထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

"ဟင်..."

အလှူအိမ်ဆိုသော်လည်းလူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရ၍ နှစ်ယောက်လုံး အံ့

အားသင့်သွား၏။ နောက်မှ ...အေးလေ ...အခုမှစေ့ဝယ်စဆိုတော့ လူက ဘယ်ရှိဦးမှာလဲ ...

ဟုတွေ့မိရင်းနှစ်ယောက်သားသံ ပြိုင်ဖြင့် အော်လိုက်ကြသည်။

"အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့..."

သူတို့အော်သံကြားတော့ အိမ်ထဲမှမိန်းမကြီးအံ့အားသင့်သော မျက်နှာမျိုးနှင့်

ထွက်လာ၏။ သူတို့လည်းမိန်းမကြီးကိုမြင်တော့ အားတက်သွားပြီး ...

"ဒီမှာ အလှူပစ္စည်းတွေ လာသယ်ပါဦး ...ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ"

သူတို့ရဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက်စကား။ မိန်းမကြီးက သူတို့စကားကြောင့်

ကြောင်သွားပြီး ...

"အလှူ...ဟုတ်လား ... ဘာအလှူလဲ"

မိန်းမကြီးရဲ့ အူကြောင်ကြောင်စကား၊ ဒါကိုစေ့သည်ကိုအောင်မင်းက-

"ဘာ ..ဘာအလှူရမှာလဲဗျ...ခင်ဗျားတို့ပဲအလှူလုပ်ဖို့ဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေမှာ

သွားပြီးတော့ ..."

ဆိုတော့ မိန်းမကြီးလည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

"ဟင် ...ကျွန်မတို့ဘာမှမမှာ ပါဘူး ...ဘာအလှူမှလည်းမလုပ်ပါဘူး"

"ဟင်"

"ဗျာ"

မိန်းမကြီးစကားကြောင့် နှစ် ယောက် လုံးထံမှ အာမေဒိုတ်သံကြားလိုက်ရ၏ ။

နောက်မှသတိရပြီး ဈေးသည်ကိုမြင့်နိုင်က ကားဆရာ ကိုအောင်မောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

"ဟင် ..ခင်ဗျားတို့ပဲ အလှူလုပ် မယ်ဆိုပြီး ဒီကားနဲ့လွှတ်လိုက်တာလေဗျာ..."

ဆိုတော့ ကားဆရာမုက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

"ဟာ ...ကျုပ်ကို အလှူအတွက်လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး ... သူတို့ကကျ

ပ်ကားကိုငှားစီးလာတာ ... ခင်ဗျားကိုသာ သူ့လူ တစ်ယောက် ထည့်လိုက်မယ်ဆိုပြီး

ဒီပစ္စည်းတွေ နဲ့ ကျုပ်အီထည့်ပေးလိုက် တာလေ ..."

ကိုမြင့်နိုင်မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

"ဘယ့်နှယ်သူ့လူရမှာ လဲဗျာ ..ကျုပ်က ညောင်ပင်လေးဈေးမှာ ဈေး ရောင်

:တဲ့ဆိုင်ရှင်ဗျာ... ဆိုင်ရှင် ...ခင်ဗျားကိုသာသူ့ကားဆိုပြီး ..."

"ဘယ့်နှယ် သူ့ကားရမှာ လဲဗျာ ...ဒါကျုပ်ကား ...သူ့လူ တစ်ယောက်

ထည့်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်အီကတောင်ငွေသုံးသောင်းချေးသွားသေးတာ ..."

'ဟင် ..ဒါဆို ကျုပ်ကိုအိမ်ရောက်ရင်ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး ငွေတစ်သိန်း"

နှစ် ယောက် သားငြင်းခုံရင်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ

ကြက်သေ သေသွားကြ၏ ။ နောက် နှစ် ယောက် လုံးခန္ဓာကိုယ်များ ပျော့ကျသွားကာ ...

"တောက်"

"တောက်"

နှစ် ယောက် လုံးအီမှ ပြိုင်တူတောက်ခတ်သံကြား၍ တစ်ယောက် မျက်နှာ

တစ်ယောက် လန့်၍ ကြည့်မိကြသေး၏။
